

Naslov originala

Vi Keeland, Penelope Ward

COCKY BASTARD

Copyright © 2015 Vi Keeland & Penelope Ward
Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Našim muževima, pravim divnim,
drskim muškarcima, momcima.*



Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Poglavlje 1

Pitala sam se da li bi mi prijalo vibriranje između nogu.

Svetlost se odbila od hromiranog metala harlija dejvidsona parkiranog nekoliko mesta dalje, koji je sijao na vrelom podnevnom suncu. Čekala sam da se završi pesma Marun Fajva na radiju i zurila u mušku igračku na dva točka dok sam pecala mobilni telefon po torbi. Motocikl je bio bez ukrasa – sjajno crn i bleštavosrebrn; iza sedišta su stajale kožne iznošene bisage s lobanjom utisnutom ispod inicijala Č.B.

Kako bi bilo provozati se na njemu? Vetar u dugoj kosi, ruke obavijene oko muškarca sa opasnim nadimkom, mašina koja prede pod mojim butinama u džinsu. Horsi? Drifter? Gans? Čekaj. Ne. Pres. Moj bajker iz mašte definitivno se zvao Pres. A ličio je na engleskog glumca Čarlija Hanema.

Bacila sam pogled na ajfon i otkrila niz novih poruka od Harisona. Šmrknula sam prezrivo. Sasvim sigurno

harlija nikad nije vozio neko ko se zove Harison. Bacivši telefon u torbu, izvukla sam ključ iz kontakt-brave svog be-em-vea i pogledala ka zadnjem sedištu. Od kutija natrpanih do krova širila su klaustrofobična atmosfera mojim prostranim kolima.

Autobus pun putnika zaustavio se na parkingu. *Sjajno!* Bolje će biti da odmah uđem da ručam, inače nikad neću otići odavde. Deset sati putovanja preko cele zemlje od Čikaga do Temekjule u Kaliforniji, a bila sam negde usred Nebraske i ostalo mi je još nekih dvadesetak sati vožnje.

Nakon petnaest minuta čekanja na pepsi i piletinu koju sam nameravala da ponesem i da ručam u kolima, ušla sam u malu prodavnicu sa suvenirima. Bila sam umorna i nije mi se vozilo još pet sati koliko sam planira da provedem na putu pre no što nađem prenoćište. Zevajući, odlučila sam da usporim i da provedem nekoliko minuta u dokonom razgledanju izloženih artikala. Među kojekakvim tričarijama našla sam lutkicu s likom Baraka Obame. Odsutno sam je prodrmlala i gledala kako se manijački smeši dok je glava na federčićima poskakivala na sve strane.

„Uzmi ga. Znaš i sama da to želiš“, dubok, promukao glas javio se iza mog ramena. Trgla sam se od iznenađenja, kolena su mi klecnula, lutkica mi je iskliznula iz prstiju i pala na pod. Glava se odvojila od opruge na vratu i otkotrljala.

Žena za kasom je doviknula: „Žao mi je, gospođo. Moraćete to da platite. Dvadeset dolara.“

„Dovraga!“ Prasnula sam i pošla za glavom. Kad sam se nagnula da je podignem, opet se javio glas iza mene.

„I još neki kažu da on ni u najtežim situacijama ne gubi glavu.“ Imao je australijski akcenat.

„Misliš da je ovo smešno, kretenu jedan?“ upitala sam pre no što sam se okrenula i pogledala muškarca kojem je taj glas pripadao.

Smrzla sam se.

Oh! Sranje!

„Nema potrebe da zbog toga budeš kučka i da zaboraviš na lepe manire.“ Usta su mu se izvila u nevaljali osmejak dok mi je dodavao donji deo Obame. „Istine radi, i neka uđe u zapisnik: da, pomislio sam da je to smešno.“

Progutala sam knedlu. Izgledalo je kao da sam izgubila sposobnost govora. Upijala sam pogledom Adonisa koji je stajao preda mnom. Htela sam da mu šamarom smaknem taj nadmeni osmeh s lica – s njegovog božanstvenog, predivnog, isklesanog, neobrijanog lica, uokvirenog gustim pramenovima bakarne kose. *Jebote.* Ovaj momak bio je raspamećujuće zgodan. Nisam očekivala da ću ovde naleteti na tako nešto. Zaboga, bili smo usred nedodijne i to u Americi a ne u Australiji.

Nakašljala sam se. „E, pa, ja mislim da to nimalo nije bilo smešno.“

„Onda bi trebalo da izvadiš štap iz guzice, da budeš manje uštogljena i da se razvedriš.“ Ispružio je ruku. „Daj ga meni, princezo. Ja ću platiti štetu.“ Pre no što sam stigla da odgovorim, uzeo je dva slomljena komada lutke od mene, i proklela sam trnce koji su mi pojurili niz kičmu od kratkog dodira kada se rukom očešao o moju ruku. Naravno, povrh svega još je morao i da divno miriše.

Pratila sam ga do kase i kopala po torbi u potrazi za parama, ali bio je brži od mene i već je platio.

Dao mi je plastičnu kesu sa slomljenom lutkicom. „Ostalo je nešto kusura. Kupi sebi malo smisla za humor.“

Opet taj muževni akcenat.

Zinula sam gledajući ga kako izlazi iz prodavnice.

Kakvo dupe!

I bilo je izvanredno. Čvrsto, sočno, okruglo u zagrljaju farmerki. Bože, stvarno mi je seks bio potreban, jer uprkos tome što me je taj momak uvredio, gaćice su mi bile praktično mokre.

Pošto sam neko vreme buljila u prazno ispred police sa dresovima Nebraska Kornhaskersa šutnula sam se u dupe u mislima. Moja reakcija na ono što se upravo dogodilo dokazivala je da me je savladao umor. Obično nisam bila tako naprasita i kratkih živaca. Trebalo je zaboraviti bizarni susret i nastaviti dalje. Stomak mi je zavijao. Radovala sam se zalogajima piletine koji će mi praviti društvo na putu. Izvukla sam krilce iz kutije u torbi dok sam izlazila iz niske zgrade. Prestala sam da žvaćem kad sam ga ugledala dva parking mesta dalje od mojih kola – sedeo je upravo na onom motociklu koji mi je ranije probudio maštu.

Prilazeći sporo, nadala sam se da me neće primetiti. Nisam bila te sreće. Kad me je ugledao, bljesnuo je preterano širokim osmehom i mahnuo mi.

Manijački tražeći ključeve, zakolutala sam očima i promucala: „Opet ti!“

Nasmejao se. „Jesi li kupila nešto smisla za humor?“

„Sav kusus sam dala da ti spakuju malo lepih manira.“

Odmahnuo je glavom s osmehom. Prošavši prstima kroz kosu, stavio je sjajnu crnu kacigu i kresnuo harlija. Grmljavina me je protresla do srži.

Ušla sam u kola, zalupila vratima. Nisam mogla da odolim da ne bacim poslednji pogled na njega. Ionako

ga nikad u životu više neću videti. Namignuo mi je ispod kacige, i moje patetično srce je zalepršalo.

Gledala sam u retrovizoru kako se isparkirava. Očekivala sam da će poleteti kao šišmiš iz pakla, ali nakon što je lagano krenuo, naglo je stao. Pokušavao je da punim gasom natera motocikl da se pokrene, ali ništa se nije dešavalo. Na kraju je ugasio motor, skinuo kacigu, isfrustrirano prošao prstima kroz kosu pre no što je sjahao s motora da vidi u čemu je stvar. Trebalo je samo da odem, ali nisam mogla da skinem pogled s njega dok se mučio da otkrije kvar. *To stvarno čoveku može da pokvari dan.*

Umočila sam komad piletine u sos od meda i senfa i ubacila ga u usta, nastavivši da, kao gledalac sa tribina, pratim šta se dešava. U jednom trenutku, izvadio je telefon i razgovarao s nekim šetajući levo-desno.

Sklonio je telefon i pogledao u mom pravcu. Uhvaćena kako ga gledam, nervozno sam se nasmejala. Nisam htela da se nasmejem u toj situaciji, ali to je prosto izletelo iz mene. Podigao je obrvu, i od toga sam se još jače zakikotala. Polako je krenuo ka meni, držeći kacigu sa strane. Pokucao je. Spustila sam prozor.

„Misliš da je ovo smešno, princezo?“

„Ne baš... možda.“ Šmrknula sam.

„Drago mi je da ti se konačno probudio smisao za humor.“

Bože, taj njegov akcenat stvarno je bio seksi.

Izvio je vrat da bi pogledao zadnje sedište i ugledao je naslagane kutije. „Živiš u kolima? Nemaš kuću?“

„Ne, usred sam selidbe na drugi kraj zemlje.“

„Gde si se uputila?“

„U Temekjulu.“

„Kalifornija.“ Klimnuo je glavom. „I ja sam krenuo tamo.“ Pogledala sam ka njegovom harliju. „Pa, izgleda da još neko vreme nikud nećeš krenuti. To ti je kazna što si mi se smejao i nazvao me kučkom.“

„Da izgleda da je tako.“

„Da je to zaslužena kazna?“

„Ne, nego da jesi kučka.“

„Veoma duhovito.“

„A znaš li šta je još bolje od kazne?“, upitao je naslo-nivši se na prozor. Njegova kolonjska voda me je opijala.

„Šta to?“

Izvio je obrve. „Karma.“

„O čemu pričaš?“

„Dođi da otpozadi pogledaš svog be-em-vea.“

Izašla sam, obišla kola i našla zadnji gumu potpunu ispumpanu.

Šta? Nemoguće.

S rukom na čelu, videla sam krajičkom oka njegov samozadovoljan izraz lica. „Je l' ti to mene zezaš? Sve vreme si znao da mi je guma ispumpana?“

„Primetio sam to kad si smehom sprala piletinu. Bilo mi je stvarno teško da ostanem ozbiljan u tom trenutku.“

Ne bih umela da promenim točak ni da mi život od toga zavisi. Nisam mogla da verujem šta ću od njega tražiti.

„Znaš li da promeniš točak na kolima?“

„Naravno. Na šta ti ja ličim. Koji muškarac to ne zna da uradi?“

„Hoćeš li da mi pomogneš? Znam da nema ni najmanjeg razloga da mi izađeš u susret... nakon naše svađice, ali ozbiljno me hvata očaj. Ne bih volela da me noć zatekne ovde.“

„Da te pitam nešto.“

„Pitaj...“

Počešao se po bradi. „Koliko ti je stalo da ti se promeni taj točak?“

Odmakla sam se od njega. „Na šta konkretno ciljaš?“

„Ostavi se prljave mašte, dušo. Ne predlažem ti seksualne protivusluge. Nisi moj tip.“

„A kakav je tvoj tip?“

„Uglavnom me privlače žene koji imaju više duha od kvake na vratima.“

„Hvala.“

„Bilo mi je zadovoljstvo.“

„Pa, šta predlažeš?“

„Dakle, kao što znaš, imam poteškoća da pokrenem harlija. Potreban mu je deo koji nemam. Upravo sam pozvao šlep-službu. Ali imam rok do kojeg moram da stignem do Kalifornije.“

„Ne predlažeš valjda...“

„Da. Da, predlažem. Promeniću ti točak ako me povežeš.“

„Da te odvezem do Kalifornije?“

„Da, daću ti da držiš menjač.“

„Šta si to upravo rekao?“

„Priviđa ti se značenje kojeg nema.“

Odmahnula sam glavom da se otresem slika koje su sad sevale u njoj. Da li je moj umorni um sam dodao provokativne konotacije njegovim rečima, ili se on to poigrava sa mnom?

„Ne mogu da se vozim stotine kilometara sa potpunim strancem“, rekla sam.

„To je mnogo bezbednije nego da se voziš sama.“

„Nije, ako si ti serijski ubica.“

„Gle ko mi kaže. Ti si obezglavila predsednika Sjedinjenih Država.“

Morala sam da se nasmejem. Ova situacija postala je ozbiljno nenormalna.

„Svega mi svetog, princezo, da li si se ti to nasmejala na svoj račun?“

„Mislim da sam na pragu delirujuma.“

Ispružio je ruku. „Pa, jesmo li se dogovorili?“

Prekrstila sam ruke na grudima, umesto da prihvatim njegovu ispruženu ruku. „Šta mi drugo preostaje?“

„Možeš da zamoliš onog momka da ti zakrpi gumu.“ Pokazao je na ogromnog, zastrašujućeg muškarca koji nas je gledao. Izgledao je kao živi Herman Manster iz TV-serije *Čudovišta*.

Duboko uzdahnuvši, popustila sam. „Pristajem. Dogovorili smo se. Samo me vodi odavde.“

„I mislio sam da ćeš to reći. Samo mi još kaži da imaš rezervnu gumu i mesta u kolima i za mene.“

„Moraću da sklonim neke kutije.“

Nije mu bilo svejedno kada sam otvorila gepek. „Šta je sve ovo?“

Pogledala sam ga u oči i iskreno odgovorila. „Čitav moj život.“

Nakratko sam preselila sadržaj gepeka na asfalt. Izvukao je rezervni točak i odmah se bacio na posao.

Dok je menjao točak, podigla mu se majica otkrivajući preplanule kao kamen čvrste stomačne mišićice i tanku stazu dlačica koje su vodile do linije donjeg veša. Neželjena napetost rasla mi je među nogama. Bio je potrebno da mi nešto odvuče pažnju. Otišla sam do njegovog motocikla i sela na njega. Uхватила sam ručke i pokušala da zamislim

kako bi bilo voziti se na vetru. Ali sada su mi samo dolazile slike tog momka ispred mene, a to mi nije pomagalo.

Izvukao se ispod mojih kola. „Oprezna budi, curice. To nije igračka.“

Skočila sam s motora i prešla prstom prelo slova utisnutih u bisage. „Šta znače ova slova?“

„To su moji inicijali.“

„Pusti da pogađam... Č.B. Čuknut Beskrajno?“

„Eto, vidiš... Rekao bih ti kako se zovem, ali pošto si takva pametnica, pustiću te da dalje pogađaš.“

„Kako god, Čuknuti.“

Legao je ponovo na zemlju. „Samo da ga nabudžim i možemo da krenemo.“

„Šta da nabudžiš?“

„Točak... nevaljalice.“

„Oh.“

Skočivši na noge, zadigao je majicu da obriše čelo. „Sve je sređeno.“

Majko mila.

„To je bilo brzo. Jesi li siguran da je sve kako treba?“

„Olabavio sam par vijuga, draga. To ćeš i sama brzo otkriti, ali nijedna nije na tvom točku.“ Namignuo mi je, i po prvi put primetila sam da ima jamice na obrazima. „Trebalo bi sutra negde usput da uzmemo novi točak. Ovaj rezervni stvarno nije za dužu vožnju.“

Sutra. Opa. Ovo se zaista dešava.

„Hajde, onda da krenemo“, rekla sam. „Ja ću voziti. Moram da imam kontrolu nad situacijom.“

„Kako god želiš“, rekao je.

Mogla sam da osetim napetost u vratu dok sam se isparkiravala u rikverc. Ovo će u najmanju ruku biti

veoma interesantno. Nije gubio vreme. Odmah je zario u moju piletinu.

U šali sam ga udarila po prstima. „Hej, ne diraj mi ručak.“

„Med i senf? Više volim roštiljski sos.“ Oblizao je palac. Samu sebe sam opsovala što mi se to svidelo i što me je malo uzбудilo. Biće ovo duga vožnja.

Šmrknuo je i podigao plastičnu kesicu iz prodavnice suvenira. „Da li si je uopšte otvorila?“

„Nisam. Ionako je unutra samo slomljena lutkica.“

Dodajući mi je, upitao je: „Jesi li sigurna?“

S jednom rukom na volanu, izvadila sam lutkicu koja je bila... cela i u jednom komadu.

„Šta... kako si?“

„Svidela ti se, pa sam platio i ovu i onu drugu. Bila si previše zauzeta preturanjem po svojoj torbi da bi to primetila.“

Nisam mogla da se ne nasmešim i odmahнула sam glavom.

„E, pa, ko bi se tome nadao. Iskren osmeh.“ Ispružio je ruku. „Daj da je izvadim.“ Dodala sam kesicu, skinuo je traku s dna i stavio lutkicu na instrument-tablu. Obamina glava sad je poskakivala u ritmu vožnje.

Prsla sam u smeh od budalastosti te situacije, a nisam mogla ni da zaustavim toplinu koja me je preplavila od tog njegovog lepog gesta. Možda na kraju krajeva i nije tako loš.

Kad je naslonio glavu i zažmurio, dalje smo se vozili u tišini. Negde duž puta I-76 nakon što se sunce slilo u svetlonarandžasti sjaj koji se u daljini proširio horizontom, okrenuo se ka meni.

Glas mu je bio pospan. „Da se upoznamo. Ja sam Čens.“

Nakon nekoliko sekundi, rekla sam: „Obri.“

„Obri“, ponovio je šapatom, kao da razmišlja o mom imenu pre no što je ponovo sklopio oči i okrenuo glavu u stranu.

Čens.

Poglavlje 2

I dalje ćeš puštati da ih prebacuje u govornu poštu?“ Namrštio se na moj mobilni telefon koji je zujao navrh instrument-table. Prokletinja se oglašavala na svakih pola sata, a sad su se pauze između poziva skratile na deset minuta.

„Aha.“ Telefon je prestao da pleše, a dodatno objašnjenje sam preskočila. Mislila sam da će preći preko toga.

Ali, naravno, nije. Pet minuta kasnije telefon je ponovo zazujao, i Čens ga je zgrabio pre no što sam shvatila šta namerava da uradi.

„Hari te zove.“ Klatio je telefonom držeći ga palcem i kažiprstom, dok mu ga nisam otela.

„Ime mu je Harison. I to se tebe nimalo ne tiče.“

„Dug je put pred nama, princezo. Znaš i sama da ćemo na kraju morati da popričamo o tome.“

„Veruj mi, nećemo.“

„Videćemo.“

Prošlo je svega nekoliko minuta, a moj telefon je ponovo zazvonio. Pre no što sam stigla da ga sprečim,

Čens ga je opet dohvatio. Samo što ga je ovaj put otvorio i prineo ustima.

„Halo.“

Iskolačila sam oči. Umalo nisam sletela s puta, a ipak sam nemo sedela.

„Hari, kako ide, družo?“

Australijski akcenat iznenada je postao veoma naglašen. Harisonov glas dopro je sa mobilnog telefona, ali nisam mogla jasno da razaberem reči. Bacila sam pogled na Čensov nadmen izraz lica. Slegnuo je ramenima ka meni, nasmešio se i ponovo zavalio u sedište, sasvim uživajući. U tom trenutku, odlučila sam da okončam naše malo putovanje. Čim stignemo do sledećeg parkinga njegovo dupe poljubiće asfalt. Ta savršena okrugla masa mišića može i peške da pređe Nebrasku što se mene tiče.

„Da, naravno. Tu je. Ali sada smo malo *zauzeti*.“

Sledeće pitanje čula sam jasno i glasno. Čens je sklonio telefon s uвета kad je Harison urliknuo: „Ko si, dokurca, ti?“

„Ja sam Čens. Čens Bejtman. Neki prijatelji me zovu Čuki“, rekao je to u savršenoj melodijskoj intonaciji, od koje su, to sam mogla da zamislim, Harisonu iskočile i pomodrele žile na vratu.

„Daj. Mi. Obri.“ Svaka reč je bila kratki, stakato izliv besa. Iznenada, nisam se više ljutila na Čensa što se javio na telefon. Razgnevilo me je što je Harison imao smelosti da bude ljut zbog mojih postupaka.

„Ne mogu, Hari. Trenutno je... nije baš u najboljem raspoloženju.“

Još rezanja praćenog psovkama došlo je s telefona.

„Slušaj, Hari. Reći ću ti kao muškarac, jer zvučiš mi kao dobar momak. Obri iz pristojnosti nije odgovarala

na tvoje pozive. A prva istina je da ne želi da razgovara s tobom.“

Moj gnev se velikom brzinom preusmerekovao s jednog na drugog muškarca. A ipak... kako je lepo rekao to *Oh-Bri*. Došlo mi je da zadavim Čensa, iako sam istovremeno zaista želela da čujem kako ponovo izgovara moje ime. Šta mi je, kog đavola? Propustila sam Harisonov odgovor, zauzeta reemitovanjem svog imena izgovorenog australijskim akcentom. Skotrljalo se s njegovog nadmenog jezika i probudilo mi leptiriće u stomaku. Možda sam čak na tren odlutala u vremenu dok sam zamišljala kako mi šapuće na uvo sa tom grlenom promuklošću. *Oh-Bri*.

Trepnula sam i vratila se u stvarnost kad je Čens preterano naglašeno uzdahnuo u telefon. „U redu, Hari. Ali moraš sad da prestaneš. Mi smo na lepom dugom putovanju, a od tvog zivkanja našoj devojci se uvrću gaće. Zato budi drug i prestani da nam smetaš neko vreme. Jel' važi?“

Našoj devojci. Ona vena na Harisonovom vratu sigurno je bila spremna da prsne.

Čens nije čekao odgovor. Prekinuo je vezu.

Punih pet minuta nismo rekli ni reč. Sigurno je očekivao da ću ga zasuti prekorima i grdnjama.

„Nećeš mi popovati zbog ćaskanja sa Harijem?“

Zglavci su mi pobelegli na volanu. „I dalje to procesuiram.“

„Procesuiráš?“ Ton mu je bio maltene šaljiv.

„Da, procesuiram.“

„Šta to sad pa, znači.“

„To znači da ne govorim ono što mi prvo padne na pamet. Za razliku od *nekih*, razmislim o onome što osećam i adekvatno to verbalizujem.“

„Filtriráš sranja.“

„Ne, ne radim to.“

„Da, radiš. Ako si ljuta, iznervirana, reci to. Vrišti ako moraš. Opsuj. Ali završi s tim i prestani da budeš kučka sve vreme.“

Put je bio pust, pa nije bilo teško nagaziti kočnice i stati sa strane. Prešla sam tri trake i zaustavila se uz trzaj. Bilo je mrak, jedino svetlo dolazilo je od mojih farova i vozila koja su povremena prolazila. Izašla sam, odšetala do suvozačeve strane kola i čekala da mi se pridruži.

Podbočila sam se. „Daješ sebi previše slobode. Spasla sam ti dupe na parking, primila u kola, pojeo si mi pola ručka, promenio radio-stanicu i onda, površ svega, još se javljaš na moj telefon.“

Prekrstio je ruke na grudima. „Nisi mi spasla dupe, pojeo sam mrvicu piletine, tvoj muzički ukus je grozan, a Hari te je uznemiravao.“

Bacila sam pogled ka njemu.

Uzvratio mi je pogledom.

Oh. Bože. Farovi automobila u prolazu osvetlili su mu lice, i tu je bio. Broj trinaest. Njegove ljutite oči bile su tačno boje broja trinaest. Morala sam da ljuštim papir sa sivoplave iz *Krajolinih* pakovanja šezdeset četiri pastela za crtanje čak i pre no što bih druge izvadila iz kutije. Mnogo sam je volela, nije to samo bila boja kojom sam slikala nebo. Jedne godine sva lica iz moje crtanke bila su prelepo plava sa mističnom notom sive. Ništa u stvarnom životu nije bilo te boje, pogotovo ne oči.

Jedna polovina mene mu se predala. A onda je uzeo i drugu.

„Obri.“ Zakoračio je ka meni.

Oh-bri.

Proklet bio. Nisam rekla ni reč. Bila sam previše zauzeta... procesuiranjem.

„Hteo sam da ti pomognem. Hariju je tako nešto bilo potrebno. Ne znam šta ti je on, ali ko god da je, očigledno te je povredio. I ne želiš više da slušaš njegova izvinjenja. Foliranja su i ti to znaš. Nek se neko vreme peče na pomisli da si otputovala sa drugim muškarcem. Trebalo bi da zna da će oko takve žene muškarci obletati. Na to ga ne bi trebalo podsećati.“

Trudila sam se da zadržim fasadu revolta, ali jednostavno to više nisam osećala. „E, pa, više mi ne diraj telefon.“

„Da, gospođo.“

Klimnula sam glavom, u potrebi da osetim neku vrstu pobeđe. Nisam mogla da tek tako ugasim ljutnju, da je predam samo zato što ima seksi glas i oči boje broja tri-naest. Zar ne?

„Hoćeš da ja malo vozim?“

Nisam volela da vozim noću, a osim toga već mi se i mutilo pred očima. „U redu.“

Otvorio je suvozačeva vrata, sačekao da uđem u kola, i onda otrčkarao na drugu stranu. Pre no što je skliznuo u auto, sagnuo se, pokupio nešto s puta i ubacio u svoju torbu koja je bila pozadi. Onda je podesio sedište kako mu odgovara.

„Šta si to pokupio?“

„Ništa.“ Kratko je odgovorio i oduvao moje pitanje. „Vozač bira muziku.“ Odvojili smo se od ivičnjaka.

„Menjao si stanice svakih pet minuta dok sam ja vozila.“ Slegnuo je ramenima i nasmešio se. „Novo pravilo.“

Pošto sam sad bila saputnik na suvozačevom sedištu imala sam priliku da ga detaljnije proučim. Bože, one

jamice na obrazima bile su duboke. A čekinje su počele da senče izvajanu liniju brade. To je stvarno radilo posao za mene. Sve su šanse bile da će mnogo voziti.

* * *

Tri sata kasnije, bila je skoro ponoć kad smo odlučili da je dosta bilo vožnje za taj dan. Preći ćemo planirani deo puta čak i ako budemo izgubili nekoliko sati u nabavci novog točka.

Žena na recepciji hotela bila je zauzeta igricom na telefonu i jedva je digla pogled kad smo prišli.

„Želeli bismo sobu“, rekao je Čens.

„Hm... dve sobe“, pojasnila sam.

„Zašto? Hteo sam da uzmem dvokrevetnu sobu.“

„Neću da delim sobu s tobom.“

Slegnuo je ramenima. „Kako god želiš.“ I okrenuo se ka recepcionerki. „Plaši se da neće moći da se suzdrži ako budemo u istoj sobi.“ Namignuo joj je. Bila je tamnoputa, ali svejedno sam videla kako se zarumenela.

Zakolotala sam očima preumorna da se ponovo raspravljam s njim. Obratila sam se službenici hotela. „Mogu li da dobijem sobu koja gleda na zapad, koja nije u prizemlju, i ako je moguće da broj sobe bude paran.“

„Ja bih voleo da moja ima krevet, toalet i televizor, ako je moguće.“ Nacerio se.

„Mogu da vam dam sobe 217 i 218, jednu pored druge.“

„Savršeno. Voli da budemo blizu.“

Nisam bila sigurna da li sam se to navikla na njegov egomanijački humor ili sam prosto bila budalasto

srećna od duge vožnje kolima, ali stvarno sam se kratko nasmejala.

Izgledao je zadovoljno.

Recepcionerka nam je dala ključeve, zajedno sa dva topla čokoladna kolača. Na putu do lifta ponudila sam mu moj. „Hoćeš kolač? Ne jede mi se slatko.“

„Naravno, poješću tvoj mali kolačić.“

„Šta si rekao?“

„Pojješću ga.“

Stvarno mi je trebalo da malo odspavam. I da se istuširam, možda hladnom vodom.

Poneo je obe naše torbe, i nije mi promaklo da je sačekao da uđem i izađem iz lifta pre njega. Drski saputnik imao je pored arogancije i lepe manire.

„Laku noć, princezo.“

„Laku noć, nadmeni.“

Bilo mi je drago što me nije oslovio po imenu; bila sam dovoljno uznemirena što će nas deliti samo tanak zid između soba.

Petnaest minuta kasnije završila sam sa spremanjem pre spavanja i uvukla sam se u krevet. Duboko sam uzdahnula i dopustila sebi da utonem u mekoću dušeka.

Skočila sam kad je neko pokucao na vrata.

Otpuhnuvši, ustala sam iz kreveta i propela se na prste da pogledam kroz špijunku. Zašto ih postavljaju tako visoko? Začudila sam kad sam videla da nema nikoga. Možda mi se pričinilo.

Opet se začulo kucanje.

Upalila sam svetla. Zvuk nije dolazio od ulaznih vrata, već od vrata koja ranije nisam ni primetila a koja su delila moju sobu od susedne.

Čenove sobe.

Otključala sam gornju bravu i odškrinula vrata taman toliko da vidim šta hoće. I stajao je tu.

Bez majice.

Imao je na sebi samo tamnosive kratke bokserice koje su ga grlile kao druga koža.

Trebao mi je pun minut da shvatim šta radi tamo iako je držao četkicu za zube.

„Mislim da smo već ustanovili da nisam serijski ubica.“

Otvorila sam vrata.

Nasmešio se.

Oh, Gospode. Prestani s tim. Odmah.

„Ostala mi je pasta za zube u torbama u kolima.“

Teško sam progutala knedlu. „Aha.“

Nagnuo je glavu u stranu i podigao obrve. „Mogu li da pozajmim od tebe malo?“

„Oh! Da, naravno.“

Prošao je pored mene i ušao u kupatilo. Čekala sam kod vrata.

„Imaš gomilu ženskih stvarčica ovde. Zar ti sve to treba za jednu noć?“, upitao je mumlajući, usta punih paste za zube. „Privatna kolekcija Tuberoze Gardenija.“

Čitao je natpis s moje *Estei Loder* bočice parfema.

Čula sam kao ispira četkicu. Onda se čulo grgoljanje. Koristio je i moju vodicu za usta. *Naravno, slobodno se posluži.*

Izašao je i ugasio svetlo u kupatilu. „Da li je tuberoza vrsta ruže?“

Odmahnula sam glavom i dalje zbunjena celom situacijom.

„Aha, znači u tome je stvar“, promrmljao je.

„Koja stvar?“

„Ceo dan nisam mogao da odredim na šta to mirišeš. Mislim da nisam dosad znao kako miriše tuberoza.“ Slegnuo je ramenima i vratio se u svoju sobu, ali tek pošto se na pola puta okrenuo. „Čak i one male crne čipkaste gaćice mirišu na tuberozu.“

Iskolačila sam oči. Grudnjak i gaćice ranije sam ostavila u kupatilu.

„Ti... ti...“

„Smiri se. To je bila šala. Zar ti ja izgledam kao neko ko njuši donji veš?“

Da.

Ne.

Možda?

„Laku noć, Obri.“ Počastio me je jamicom na obrazu i nestao.

OH-BRI. Dovraga s njim.

Zaključila sam vrata, i dvaput proverila da li sam to dobro uradila. Mada mi nije bilo jasno radim li to zbog njegove ili zbog svoje bezbednosti. Njegov glas izgovarao je moje ime na audio ripleju u mojoj glavi, postajući sa svakim sledećim dahom sve mekši i mekši kao uspavanka u plovidbi ka zemlji snova.

Dok se kucanje nije ponovo javilo.

Mislim da sam stvarno i zaspala na pune tri sekunde pre no što sam ustala da otvorim vrata. Opet.

„Hoćeš da gledamo film?“

U mojoj sobi bio je mrkli mrak; u njegovoj su sva svetla bila popaljena. Očima je trebalo čitav minut da se prilagode. A kad su to uradile, fokusirale su se pravo na njegov

donji veš. Umesto da kažem „ne“ i da zatvorim vrata, raspravljala sam se s njim. Opet.

„Neću da gledam film s tobom dok si u gaćama.“

Pogledao je nadole a onda vratio pogled na mene. „Šta ti sad smeta? Pa, nije to kao da imam erekciju.“

Oči su mi se raširile od neprikladnosti i neprimerenosti njegovih reči, ali onda sam počela da ga zamišljam u njegovim besmisleno tesnim gaćama sa erekcijom. Iznenada, nisam imala gde da gledam. Ako bih pogledala dole srela bih se sa njegovim pakovanjem. Ako bih digla pogled ka njemu, video bi, sasvim sigurno, o čemu sam razmišljala.

Nasmejao se. „Obući ću šorts.“

Nisam imala pojma zašto sam uopšte pregovarala, kad nisam imala ni najmanju želju da gledam neki film. Nestao je i vratio se minut kasnije u širokom šortsu. Mogla sam i dalje da vidim kako viri obod lastiša njegovih *Kelvin Klajn* gaća. I pošto više nije bilo tesnog donjeg veša na koji bih se usredsredila, shvatila sam da je šorts pogoršao situaciju. Visio je s njegovih uskih kukova tamo gde je duboko V bilo usečeno. Pokrivši svoje čvrste polulopte, naterao me je da obratim pažnju na detalje njegovih grudi. I apsurdno izvajanih mišića.

„Ti si na redu“, rekao je.

Pogledom sam zatražila pojašnjenje.

„Ako ja ne mogu da budem u gaćama, ti moraš da promeniš spavaćicu.“

„Šta joj fali?“ Ton mi je bio kao da se branim.

Pogled mu je pao na moje grudi a uglovi usana izvili su se u slastan nevaljali osmejak. „Ništa, ništa, nikako nemoj da je menjaš.“

Pogledala sam nadole, setivši se da sam u tankoj beloj spavaćici bez grudnjaka. Bradavice su stajale potpuno budno i zainteresovano, pokušavajući da probuše providnu tkaninu.

Raspravljali smo se dvadeset minuta koji film da iznajmimo, pre no što smo se odlučili za horor koji, u stvari, nisam želela da gledam. Pet minuta kasnije, s džemperom preko spavaćice, zaspala sam dok je Čens sedeo pored mene na krevetu.

Sledećeg jutra, bio je u svojoj sobi kad sam se probudila. Vrata između soba bila su otvorena. Čula sam kako nekome preko telefona objašnjava kakvi su mu planovi za predstojeći dan. Očigledno, lagao je, pošto sam bila sigurna da neće ceo dan provesti u okrugu Los Anđelesa.

Poglavlje 3

Odlučili smo da doručujemo usput u restoranu na desetak minuta vožnje od hotela. Prvo sam naručila piće. „Ja ću late sa obranim mlekom i tri kugle vanile, s malo pene i ekstravruć.“

Čens je začkiljio ka meni i okrenuo se ka kelnerici. „Jeste li zapamtili? Duplu kafu sa ekstra šlagom.“

Berta – kako je stajalo na pločici sa imenom – to nije smatrala zabavnim. „Imamo samo kafu, običnu i bez kofeina“, rekla je jednoličnim glasom držeći bokal.

„Onda ću kafu bez mleka.“

„I za mene jednu“, rekao je.

Napunila nam je šolje. „Vratiću se kad odlučite šta ćete naručiti za doručak.“

Čens mi se smejao dok je tresao kesicu za šećerom.

Prekrstila sam ruke na grudima. „Šta je to tako smešno?“

„Ti.“

„A šta je to kod mene smešno?“

„Da li si stvarno očekivala da ćeš dobiti svoje fru-fru piće na ovakvom mestu?“